

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.914 van 26 april 2000
in de zaak A. 83.958/VII-18.238.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. VERANNEMAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13 A

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bengaalse nationaliteit, op 6 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het op 28 april 1999 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerbaar verklaarde bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten dat de Minister van Binnenlandse Zaken hem op 6 oktober 1998 betekend heeft;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VERANNEMAN, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Bengaalse nationaliteit, komt in België binnen op 28 mei 1998 en verklaart zich op 29 juni 1998 vluchteling.

1.2. Op 6 oktober 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 april 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 oktober 1998 tot weigering van verblijf.

1.4. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De motivering van deze beslissing luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 25 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Bangla machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Cerckel.

Betrokkene, die verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten, beweert problemen te hebben omwille van zijn vaders lidmaatschap van de 'Freedom Party' (FP).

Op 20 mei 1998 zou betrokkenes vader, M. H., thuis zijn gearresteerd op beschuldiging van 'FP'-lidmaatschap en betrokkenheid bij de moord op sjeik Mujibur Rahman. Twee dagen later zou hij vanuit de plaatselijke district(s)gevangenis naar de 'Dhaka Central Jail' zijn overgebracht, waarop betrokkenes moeder, overmand door emoties, in het ziekenhuis zou zijn opgenomen. Op 23 mei 1998 zouden aanhangers van de 'Awami League' (AL) de beide winkels van betrokkenes vader alsook diens woning hebben geplunderd. Daarbij zouden ze ook op zoek zijn geweest naar betrokkene zelf, die zich op dat ogenblik echter bij zijn moeder in het ziekenhuis zou hebben bevonden. Betrokkene zou daarop naar zijn oom en grootouders in Maulavi Bazar zijn uitgeweken. Deze(n) zouden echter hebben geoordeeld dat het voor hem veel te onveilig was nog langer in Bangladesh te blijven. Daarom zou betrokkene zijn land op 25 juni 1998 zijn ontvlucht om, via o.a. Italië, op 28 juni 1998 in België aan te komen, waar hij de volgende dag een asielaanvraag indiende.

Aangaande de situatie van betrokkenes vader dient er vooreerst op gewezen dat het doek over de ophefmakende zaak rond de moordenaars van Mujibur Rahman reeds enige tijd geleden is gevallen. Op 8 september 1998 werden immers vijftien kopstukken achter de staatsgreep van september 1975, waaronder de 'FP'-stichters, ter dood veroordeeld (cfr. o.a. 'De Standaard' dd. 09/11/98). Het komt dan ook nogal ongerijmd over dat betrokkenes vader, wiens naam niet bij bovengenoemde veroordeelden voorkomt, nu nog steeds op beschuldiging van o.a. medeplichtigheid aan die coup en moord zou vastzitten, terwijl ook niets erop wijst dat gewone 'FP'-leden, louter omwille van hun politieke overtuiging, door de Bengaalse overheid zouden worden gevisieerd in de zin van de Conventie van Genève (cfr. o.a. informatie via het IGC-net van 'Horst Winkler Federal Office for the Recognition of foreign Refugees'), temeer door de 'FP' nooit werd verboden maar zelfs meermaals aan (nationale) verkiezingen deelnam. Trouwens, naast bovengenoemde

ongerijmde verklaring legde betrokkene, in de loop van zijn asielpcedure, ook meerdere tegenstrijdige verklaringen af. Zo sprak hij zichzelf bijvoorbeeld tegen met betrekking tot de 'bron' van het arrestatiebevel (cfr. (lokale) 'AL'-voorzitter, Mojib (Dienst Vreemdelingenzaken) versus Binnenlandse Zaken in Dhaka (Commissariaat-generaal)) en de exacte beschuldiging (cfr. overheid tegenwerken (Dienst Vreemdelingenzaken) versus betrokkenheid bij moord op Mujibur Rahman (Commissariaat-generaal)) tegen zijn vader. Wat er ook van zij, indien betrokkene al de volledige waarheid zou spreken, dient nog steeds opgemerkt dat hij geen gegronde redenen kan aanhalen waarom zijn vader een partijdig of oneerlijk proces zou vrezen. Het rechtssysteem in Bangladesh functioneert immers goed en onafhankelijk (cfr. o.a. rechtspraak Vaste Beroepscommissie en 'Bangladesh Country Assessment; Country Information and Policy Unit; Version 1.0, february 1998'), wat trouwens mede moge blijken uit het feit dat bij bovengenoemd 'coupproces' ook vier verdachten werden vrijgesproken.

Wat vervolgens de door betrokkene aangehaalde problemen met, en dus ook vrees voor, 'AL'-aanhangers betreft, dient, zo daar al geloof aan mag worden gehecht, aangehaald dat deze zich tot een zuiver lokaal niveau-i.c. Habigonj - beperken, wat hij dan ook nog steeds kon ontwijken door zich elders in Bangladesh te vestigen (bijvoorbeeld bij zij oom en grootouders), daar hij geen gegronde redenen kan aanhalen die een dergelijke interne vlucht zouden uitsluiten. Zo zou hij enerzijds geen klacht hebben durven neerleggen uit vrees voor de lokale politie, wat, gezien het incident met zijn vader, enigszins begrijpelijk overkomt, maar heeft hij anderzijds ook nooit enig probleem met bovengenoemde diensten gehad. Bovendien kon hij ook nog steeds de hulp en bescherming van hogere of andere (dan de lokale) politionele of gerechtelijke autoriteiten inroepen, temeer daar hij ook met deze instanties nog nooit in aanvaring is gekomen (cfr. feit nooit gearresteerd, gevangen gezet of aangeklaagd; geen 'First Information Report' of 'Warrant of Arrest' tegen hem, e.d.). Men kan m.a.w. moeilijk gewagen van een gebrek aan of onwil tot bescherming, laat staan van een geviseerd-zijn in de zin van de Conventie van Genève, temeer daar betrokkene ook totaal niet politiek actief zou zijn.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk (is) en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn

appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 oktober 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.'

Behoudens andersluidende onderrichting van de bevoegde Minister of van diens gemachtigde, is, overeenkomstig art. 17, par. 2, al. 2, van het Koninklijk Besluit van 19 mei 1993, de termijn om het grondgebied te verlaten deze bepaald in de aangevochten beslissing, te weten 5 dagen ingaand op de datum van de betekening van onderhavige bevestigende beslissing.

De Commissaris-generaal vestigt de aandacht van de Minister van Binnenlandse Zaken op het feit dat de betrokkene krachtens zijn nationale wet minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, kan worden toegepast op de betrokkene.

(...)"

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zou opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, verzoeker een enig middel aanvoert, afgeleid uit de schending van artikel 118, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, doordat, eerste onderdeel, de eerste bestreden beslissing betekend werd middels een bijlage 26, terwijl de tweede bestreden beslissing diende betekend middels een bijlage 38; doordat, tweede onderdeel, de eerste bestreden beslissing in de tweede alinea van haar derde bladzijde aan de tweede tegenpartij een terugleiding van verzoeker, die minderjarig is, aanraadt, terwijl de eerste bestreden beslissing een terugbrenging van verzoeker dient aan te raden; doordat, derde onderdeel, de eerste bestreden beslissing in de derde alinea van haar derde bladzijde aan verzoeker stelt dat de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten vijf dagen is, terwijl een verzoeker die minderjarig is, geen termijn kan worden gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten, doch enkel kan teruggebracht worden; doordat, vierde onderdeel, de eerste tegenpartij in de vierde alinea van de derde bladzijde van de eerste bestreden beslissing de aandacht van de tweede tegenpartij vestigt op het feit dat verzoeker krachtens zijn nationale wet minderjarig is en bijgevolg oordeelt dat het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, kan worden toegepast op verzoeker, terwijl de eerste beslissing, zonder zich uit te spreken over de vraag of het genoemd Verdrag rechtstreekse werking heeft in de op het grondgebied ingestelde rechtsorde, althans niet over de vraag of de niet-aangeduide toepasselijke bepaling uit dat Verdrag uitgewerkte en voldoende nauwkeurige

verplichtingen oplegt, de Belgische Wet uit het oog verliest;

3.1.1. Overwegende dat het enig middel in geen van zijn onderdelen ernstig is :

het eerste onderdeel niet, omdat de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, die dateert van 6 oktober 1998, aan verzoeker op dezelfde datum ter kennis gebracht, niet door een annulatie- of schorsingsberoep werd bestreden; dat een eventuele onregelmatigheid in de betekening van de bestreden beslissingen de rechtsgeldigheid ervan niet aantast; dat in ieder geval het eerste onderdeel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden;

het tweede onderdeel niet, omdat de uitspraak van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in verband met de terugleiding slechts een advies uitmaakt dat de Minister van Binnenlandse Zaken niet moet opvolgen en bijgevolg niet bindend is, zodat dit onderdeel van de beslissing van de Commissaris-generaal op het eerste gezicht niet vatbaar is voor nietigverklaring, noch voor schorsing, omdat het niet onder toepassing valt van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat de terugleiding van verzoeker aangevochten in de eerste bestreden beslissing wordt vervangen door de tweede bestreden beslissing;

het derde onderdeel niet, omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing heeft genomen, waardoor de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 oktober 1998 kan worden uitgevoerd onder de vorm van een terugbrenging, daargelaten de vraag of de

Commissaris-generaal ertoe was gehouden om de asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken, gelet op de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf, die luidt :

"daar de vreemdeling zijn aanvraag zonder verantwoording heeft ingediend na het verstrijken van de in artikel 50, eerste lid, bepaalde termijn (binnen de 8 werkdagen) of wanneer hij, zonder verantwoording overeenkomstig artikel 51/6, eerste lid of artikel 51/7, tweede lid niet aan de meldingsplicht heeft voldaan.

De betrokkene verklaart dat hij (op) 28/05/1998 aankwam in België. Hij vond zijn asielaanvraag klaarblijkelijk geen dringende zaak daar hij tot 29/06/1998 gewacht heeft om asiel aan te vragen.";

dat bijgevolg verzoeker op het eerste gezicht onder toepassing valt van artikel 52, § 2, 1/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

het vierde onderdeel niet, omdat het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op het eerste gezicht geen rechtstreekse werking heeft;

Overwegende dat verzoeker geen enkele grief ten gronde richt tegen de beslissing van 28 april 1999 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

3.1.2. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zesentwintig april
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.